

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

*Τὸ πιστὸν εἰς τὸν νόμιμον αὐτοῦ
βασιλεία κατάρτιον.*

Διήγημα Ἱστορικόν.

(Μετάφρασις.)

1.

Τὰ ἀληθῆ γεγονότα ὅσα ἔχομεν νὰ σὰς διηγηθῶμεν
σήμερον συνέβησαν, ἐν ἔτει 1713, εἰς Ἀγγλίαν, ἐπὶ
τῆς βασιλείας τῆς Ἀννης, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς
ἐν Οὐλτρούεκτω εἰρήνης, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πόλις τοῦ
Λονδίνου, κυμαζομένη ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ταραχῶν μεγάλων
πολιτικῶν γεγονότων, ἔβλεπεν ἐκ διαλειμμάτων
τοὺς ῥήτορας τοῦ ὄχλου ἐκφράζοντας γεγωνυῖα τῇ
φωνῇ τὰ φρονήματα αὐτῶν καὶ παρωδοῦντας ἐν ὑπαί-
θρῳ ἢ ἐν τοῖς καπηλείοις τὰς Βουλευτικὰς συζητήσεις.

Εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς τῶν οἰκῶν τοῦ λαμπροτέρου
ΠΑΝΔΩΡΑ.

τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης μέρους, τοῦ καλουμένου
Δυτικοῦ Τμήματος, εὐπατρίδης τις, καταδιωκόμενος
ὑπὸ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ἐστάθη ἔμπροσθεν
μεγάλῃς ἀριστοκρατικῆς οἰκίας καὶ ἐκρούσε τὴν πύ-
λην μετὰ τὸν κατεσπευσμένον ἐκείνον τρόπον, ὥς τις
προαγγέλλει ἄνθρωπον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας. Ἀ-
νοιχθείσης δὲ τῆς πύλης, ὁ εὐπατρίδης εἰσῆλθεν, ἀφοῦ
εὐχαρίστησε, διὰ χαιρετισμοῦ ἀξιοπρεποῦς ἅμα καὶ
φιλόφρονος, τὴν δημοτικὴν συνοδίαν αὐτοῦ, ἥτις ἀπὴν-
τησε διὰ τελευταίας ἐπιφωνήσεως, ἐν ᾗ διεκρίνοντο
αἱ λέξεις. «Κάτω ὁ δοῦξ Μερλοβορουγίου! Ζήτησ' ὁ
Κάρολος Μορδώντιος, Κόμης Πετερβορουγίας!»

Τὸ κατάλυμα εἰς τὸ ὅποιον ὁ Κόμης οὗτος εἰσῆλθε,
τοσοῦτον θορυβῶδως πασαπεμπόμενος, ἐφαίνετο ἐξ ἐ-
κείνων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ ὄχλος δὲν παραμένει,
διότι οὐδεμίαν ἔχει πολιτικὴν ἀφορμὴν νὰ θραύσῃ τοὺς
ὕλους αὐτῶν. Ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ ἀνέπνεεν, ἐκ
πρώτης ἀρετηρίας, τὴν ἰδιάζουσαν ἐκείνην ἀτμοσφαῖ-
Φυλ. 26.

ραν τῆς γαλήνης καὶ ἡρεμίας τὴν κυκλοφοροῦσαν ὄχι μόνον εἰς τὰ μοναστήρια, ἀλλὰ προσέτι καὶ παρὰ ταῖς πλείστας τῶν παρηλίκων παρθένων. Ὁ θυρωρὸς ἦτο γέρων λευκόθρξ, ἦτο δὲ καὶ ὁ μόνος τοῦ φύλου τούτου ὑπρέτης, ὁ κατοικῶν ὑπὸ τὴν εἰρηκὴν ταύτην στέγην· ὥστε μία τῶν θαλαμηπόλων εἰσῆγαγε τὸν κόμητα εἰς τὰ δωμάτια τὰ ἰδίως κατεχόμενα ὑπὸ τῆς σεβασμίας Λαίδης Ἰουδίθ Καρέυ, κτήτορος τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης οἰκίας καὶ θείας πρὸς μητρὸς τοῦ Κρόλου Μορδωντίου, κόμητος Πετερδουρίχας.

Ὁ κόμης, περιμένων τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ συγγενῆ, εἰς ἣν ὑπῆγον νὰ ἀναγγεῖλωσι τὴν ἀφίξιν του, ἐνόητεν ἐκ πρώτης ὀφείας ὅτι τὰ πολιτικὰ φρονήματα τῆς γηραιᾶς παρθένου ἦσαν πάντοτε τὰ αὐτά, διότι μία καὶ μόνη εἰκὼν ἐκόσμηε τὴν αἵθουσάν, ἡ τοῦ Ἰακώβου Β', τοῦ ἐξωσθέντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Λαίδη Ἰουδίθ, πιστὴ τοῦ νομίμου τούτου ἡγεμόνος ὁπαδὸς οὕτα, ἦτοι Ἰακωδιτίζουσα, ὡς ὠνομάζοντο οἱ ἀνῆκοντες εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην μερίδα, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν κόμην καὶ ἐξῆλθε μακρὰν τῆς αὐλῆς ἀπὸ τοῦ ἀπαισίου 1688 ἔτους, ὅτε ὁ Ἰακώβος Β' ἤναγκασθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ κηρύλλωτοι ἄνθρωποι παριτήρουν, ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς παραιτήσεως ταύτης συνέπιπτε μὲ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀνεκλύθησαν λευκαὶ τινες τρίχες ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς κεφαλῆς, ὡς ἂν ἦτο δύσκολον εἰς πᾶσαν κομψὴν κυρίαν νὰ ὑποκρύψῃ τὸ πρῶτον τοῦτο σὺνθημα τῆς ἀποδημίας τῆς νεότητος, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους καθ' οὓς πᾶτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφερον φανάκην. Ἡ ἀλήθεια ἦτο, ὅτι ἡ Λαίδη Ἰουδίθ εἶχεν ἐτι ὄχι ὀλίγους πασιδῆλους ἐραστὰς τῶν χαρίτων καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς καθ' ἣν ἐποχὴν ἀπεπορήθη αἵρης τοῦ ν' ἀκούῃ θαυμαζόμενα τὰ προτερήματα ταῦτα ἐν ταῖς βασιλείαις τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ Ἰακωδιτισμὸς τῆς Λαίδης Ἰουδίθ ἀπέβη παθὸς ἀληθῶς πλατωνικόν, διότι ἐλάτρευε τοὺς ἐκπεπωκότας τῆς ἀρχῆς Στυαρτιδᾶς ἐν τῷ παρελθόντι ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Οἱ πόθοι αὐτῆς ἐκαλλώπιζον πάντα ὅσα εἶχον συμβῆ πρὸ τοῦ 1688 ἔτους· αἱ ἐλπίδες τὰς ὁποίας ἔτρεφε τὴν ἐπείθον, ὅτι ἡ καθ' ὅδον τοῦ ἤδη ἐξορίστου βασιλέως οἴκου θελεῖ συνεπαχάγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν νέαν γρυτοὺν αἰῶνα· ἐλπίδες δὲ καὶ πόθοι ἤρχον εἰς αἶδιον αὐτῆς ἐνεκα τοῦ ἐνεστώτος παρχαυθίαν.

Ὁ ἀνεψίος καὶ κληρονόμος τῆς, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κόμης Πετερδουρίχας, ὁ χαρίεις ἐκεῖνος καὶ ἰδιόρρυθμος εὐπατρίδης, τὸν ὁποῖον ἐπωνόμαζαν Δὸν Κιχώττην τῆς ἱστορίας, δὲν διατέλει, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἀνευδοκιάτως εὐνοούμενος ὑπὸ θείας τοσοῦτον πιστῆς εἰς τὰς πολιτικὰς αὐτῆς ἀρχάς· διότι ὁ κόμης εἶχε ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλέα Γουλιέλμον, τὸν πρωτοεργὸν τῆς ἐξώσεως τοῦ Ἰακώβου Β', καὶ ὑπηρετεῖ ἀκούῃ τὴν διάδοχον τοῦ Γουλιέλμου Ἀνναν· ἀλλὰ ἡ Λαίδη Ἰουδίθ, ὡς ἀγαθὴ συγγενὴς, ἀπὸ ἧν ἀνάγκασε τὸν ἀνεψιὸν τῆς ν' ἀκούσῃ τὰς μακρὰς αὐτῆς διδασχάς κατὰ τῶν σφετεριζομένων ἀλλοτρίαν ἀρχὴν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀποστατούντων ὑπηκόων, ἐνθυμουμένη τὴν μητέρα του, ἀπέβηκε μαλακωτέρα, παρεῖχεν αὐτῷ ἐκ προοιμίου

ἀρετὴν ἀμαρτιῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰακώβου Γ'. καὶ ὁπέσχετο μάλιστα τὴν ἐπικύρωσιν ὅλων τῶν προνομίων, τίτλων, βαθμῶν καὶ ὑπερεπιών του, ἐπὶ τῆς προσεχούσης καθ' ὅδον τῶν νομίμων βασιλείων. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ Λαίδη Ἰουδίθ ἡγάπα πολὺ τὸν ἀνεψιὸν τῆς, καὶ, μαθούσα τὴν ἐπίσκεψίν του, ἤθελε ὁραμῇ εἰς προὔπαντησίν του μετὰ πλείονος σπουδῆς, ἂν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν συνέπιπτε ν' ἀκούῃ τὸν μόνον τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς ἀντίζηλον.

Ὁ ἀντίζηλος οὗτος τοῦ εὐγενοῦς κόμητος, τοῦ νικητοῦ τῆς Καταλωνίας, τοῦ στρατηγοῦ, τοῦ ναυάρχου, τοῦ διπλωμάτου, τοῦ ῥήτορος, τοῦ εὐτραπέλου αὐλικοῦ, ὃ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων! . . . ἦτο . . . Ἐν Καναρίον!

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Πιπῆς ἐθεωροῦτο ὑπὸ τῆς Λαίδης Ἰουδίθ ὡς πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἐξαιετώτερον ἀπάντων τῶν στρατηγῶν, ναυάρχων, ῥητόρων καὶ αὐλικῶν τῆς νέας τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου αὐλῆς. Ὁ Πιπῆς ἦτο πτηνὸν θαυμάσιον, διότι ἐκελάθει ἄσμα ὅλον, ἄσμα Ἰακωδιτικόν, καὶ ἐπρόφερεν εὐκρινέστατα τὰς ἱεροτύπους ταύτας λέξεις· Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος! Ὁ Πιπῆς λοιπὸν δὲν ἦτο κανάριον ἀπλοῦν, ἀλλὰ πολιτικὸν οὕτως εἰπεῖν πρόσωπον.

Ὅθεν ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Πιπῆς, ὁράεις δὲν ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ δακτύλου τῆς δεσποίνης αὐτοῦ, ἤδε τὴν φιλοβασιλείαν του ἐπώδην ἐν κλωδίῳ περιγύρῳ. Ἡ Λαίδη Ἰουδίθ ἀνένεον ἰδίαις χερσὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν κέγχρον (τὸ κεχρίον) τῆς πολυτελοῦς αὐτοῦ φυλακῆς, καὶ ἡ ἰδία πάλιν ἐδίδεν αὐτῷ καθ' ἐκάστην τὸν σακχαρωτὸν τοῦ δίπυρον (παξιμάδι). Οὐδ' ἤξιούτο τις εὐλόγως τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν Πιπῆν· ἐπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ ἔχῃ πολιτικὰ φρονήματα ὀρθόδοξα, ἡ δὲ μυστηριώδης ἐκείνη λατρεία, ἡ ἀποδιδουμένη εἰς τὸν Πιπῆν, συνετέλει οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ ἐξογκῶνῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πτηνοῦ τούτου παρὰ τοῖς ὁπαδοῖς τῶν ἐξορίστων βασιλέων· διότι ἀπενέμοντο αὐτῷ προτερήματα μεγαλύτερα καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὅσα ἡ Θεῖα Πρόνοια κηρύσσει νὰ τῷ ἐπιδοφίλευσθ· καὶ κατὰ τινὰς κυρίας, καλῶς πεπληροφορημένας, τὸ πτηνὸν δὲν ἦδεν ἐν μόνον ἄσμα, ἀλλὰ δέκα ἄσματα, καὶ δὲν ἐπρόφερε μόνας τὰς λέξεις Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος, ἀλλὰ ἀπήγγελλε λόγον δλόκληρον περὶ τῶν νομίμων δικαιωμάτων τῶν Στυαρτιδῶν, λόγον εὐγλωττότερον τῶν τότε ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων ἢ τῶν Κοινοτήτων ἀπαγγελλομένων.

Ὁ δὲ Πιπῆς, ὁποῖος ἀληθῶς ἦτον, ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν τῆς Λαίδης Ἰουδίθ, ἥτις διῆγε τὸν βίαν ἀκούουσα καὶ θαυμάζουσα τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο πτηνόν, τὸ ὁπεῖον ἡγάπα σχεδὸν ὅσον καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα Ἰακώβον· ὥστε ἐὰν ἦτον ἐπιτετραμμένον νὰ διαθήσῃ τὴν παρουσίαν τῆς ὑπὲρ καναρίου, τῇ ἀληθείᾳ ὁ Λόρδος Πετερδουρίχας ἀδίκως ἤθελεν ἐλπίζει πολὺ εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς σεβαστῆς αὐτοῦ θείας· ἀλλὰ ἐπεριδόμενος εἰς τοὺς Ἀγγλικούς περὶ διαθηκῶν νόμους, ὁ κόμης ἐγάλα καθ' ἐαυτὸν διὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀντιζήλου του καὶ ἐτόλμα μάλιστα νὰ ἐνοχλῇ ἐνίοτε τὴν θείαν του, ἐπικρίνων τὸ ἐξαίσιον πτηνόν. Προσέβαλλεν ὁμοιωτὰ σπάνια προτερήματα τοῦ Πιπῆ

ὡς πικρόνους διπλωμάτης, διότι εἶχε καταπίσει τὴν θεῖαν του ὅτι τὸν ζηλεύει, ἡ δὲ Λαΐδη Ἰουδίθ συνεχώρει τὴν ζηλοτυπίαν ταύτην, τὴν ἐμφαίνουσιν ὅτι ἡγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ της.

— Τί παράδοξον σύγγραμμα εἶναι αὐτό, Κάρολε! εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν κόμητα ἅμα ἰδοῦσα αὐτόν· ποῖον εἶχες τελευταῖον θαλαμηπόλον, ἡ πόθεν μᾶς ἔρχεται; Διότι, καθὼς λέγει περὶ σοῦ ὁ ποιητὴς Σουέρτις, εἶσαι εἰς Βιέννην, ἐνῶ ὁ κόσμος σὲ ὑποθέτει εἰς Μαδρίτον.

— Φιλτάτη θεία, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἔρχομαι ἀπλούστατα ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἐπέρασα, εἶναι ἀληθές, ἕνα μῆνα εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλὰ ἡ ἀταξία τοῦ συγγραμμάτων μου δὲν μὲ συνέβη εἰμὴ ἀφοῦ ἔφθασα εἰς Λονδίνον, τελευταῖος δὲ θαλαμηπόλος μου ὑπῆρξεν ὁ ὄχλος, ὅστις μὲ παρέπεμψε μέχρι τῆς πύλης ὑμῶν διὰ νὰ μὲ ζητήσῃ συγγνώμην, ὅτι μὲ ἐξέλαβεν ἀντὶ μεγάλου ἀνδρός καὶ ὅτι ἠθέλησεν, ὡς ἐκ τῆς πλάνης ταύτης, νὰ μὲ ῥίψῃ εἰς τὸν Γάμοσιν ποταμόν.

— Καλὲ τί λέγεις, ἀνεψιέ;

— Λέγω, φιλτάτη θεία, ὅτι, ἐνῶ ἐπορευόμην μετριοφρονίστατα πρὸς ὑμᾶς, κακὴθὲς τι περίτρυμα τῆς ἀγορᾶς ἀνέκραξεν ὅτι εἶμαι ὁ δοῦξ Μαρλοβορουγίου· τότε εἶκοσιν ἄλλα ἔτι κακοηθέστερα τοιαῦτα περιτρίμματα ἐπῆλθον κατ' ἐμοῦ κραυγάζοντα· κάτω ὁ Μαρλοβορουγίος! κάτω ὁ φυλάργυρος! κάτω ὁ προδότης! καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἠρχισαν δὲ νὰ ἐπιβάλλωσι καὶ χεῖρας ἐπ' ἐμέ, ὅτε ἐσυλλογίσθην νὰ τοὺς εἰπῶ· εἰπάτωθι, Κύριοί μου, δὲν εἶμαι ὁ δοῦξ Μαρλοβορουγίου, καὶ ἰδοὺ δύο τούτου ἀποδείξεις· πρῶτον, δὲν ἔχω ἐπάνω μου εἰμὴ πέντε λίρας· δεύτερον, σὰς τὰς χαρίζω. Καὶ τὰς ἔρριψα τῶνόντι εἰς τὸ σκυλαλόγιον, τὸ ὅποιον τὰς ἐμάζευεν· ἔπειτα δὲ, ἐπελθόντος ἀρχαίου τινὸς ὑπηρετοῦ καὶ εἰπόντος ποῖος εἶμαι, ὁ ὄχλος μ' ἐχαιρέτισε διὰ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός μου, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι ἤθελε μὲ ἀπαγάγῃ ἐν θρόνῳ διὰ τὰς πέντε λίρας μου, ἐάν δὲν ἀπέφευγον τὴν τιμὴν ταύτην, ἐξίτου μὴ ὀρεγόμενος καὶ νὰ θωπευθῶ καὶ νὰ γρονθοκοπηθῶ ἀπὸ τὰς βαναύτους ἐκείνας χεῖρας.

— Τὸ κατ' ἐμέ, φίλτατε Κάρολε, εἶπεν ἡ Λαΐδη Ἰουδίθ γελῶσα, δὲν ἤθελον διατάσει νὰ σὲ γνωρίσω ἀπὸ τὴν πονηρίαν τῶν λόγων σου καὶ τὴν ἐλευθεριότητά σου. Ἰδῶμεν ἤδη ὁποῖαν ζημίαν θέλει ἐπιφέρει εἰς τὸ ταμεῖόν μου τὸ κατὰ τοῦ λόρδου Μαρλοβορουγίου ἐκεῖνο σκῶμμα. Ἐκαμὲς πολλὰ χρεὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην ὀδοντορίαν σου; Ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰπέ με τὴν ἱστορίαν τῆς φυλακίστέως σου.

— Ἐπανέρχομαι, φιλτάτη θεία, φέρων ἄπειρα διακαιώματα εἰς τὸν οἶκτον πάσης ἀληθοῦς Ἰακωβίτιδος, διότι ἡ μηνιαία φυλάκισίς μου ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Οὐρβίνου μ' ἐπεβλήθη χάριν τοῦ νομίμου ἡμῶν βασιλέως.

— Χάριν τοῦ Ἰακώβου Γου. Κάρολε! Μήπως προσήλθες εἰς τὴν ἀγαθὴν μερίδα; μήπως θέλω σὲ ἀκούσαι τελευταῖον ἐπιφωνοῦντα τὸ ζήτην ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος Γου., ὡς πράττει τοῦτο ὁ πι... στός ὑπῆκοος;

— Ὡς πράττει τοῦτο ὁ Πιπῆς, ἠθέλετε νὰ εἰπῆτε; ἀνέκραξεν ὁ κόμης, διακόπτων τὸν λόγον τῆς θείας του.

— Καὶ διὰ τί ὄχι; Μάλιστα, ὡς πράττει τοῦτο ὁ Πιπῆς, ἀδιόρθωτε χλευαστά.

— Φιλτάτη θεία, χωρὶς τὰ χωράτα, ἐπανέρχομαι, σὰς ὁμνῶ, εὐγνώμων φίλος τοῦ εὐτυχοῦς πτηναρίου· καὶ πρῶτον· πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ τὴν πολιτικὴν του πίστιν, τὸ μακάριον κλωδίον του καὶ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ δεσμοφύλακτα, ὅταν εἶδον ἐμαυτὸν ἐντὸς τῆς Ἰταλικῆς ἐκείνης φυλακῆς; Τὸ δὲ σπουδαιότερον, δὲν ἠδυνήθην τῇ ἀληθείᾳ νὰ θρῶτώ τὰς ἀλύσεις μου, εἰμὴ ἐπικαλούμενος τὴν μετ' ὑμῶν συγγένειάν μου καὶ τὰ ὑμέτερα φρονήματα, ἐν ἐλλείψει ἐδικῶν μου.

— Δὲν ἐνόησα ἀκόμη τί σὲ συνέβη, Κάρολε.

— Ἐν συντομίᾳ, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεν ἐἰς Οὐρβίνον, μὴ συλλογιζόμενος εἰμὴ τὴν προειδωμένην ὀκνῶσιν ὑγείαν μου, καθόλου δὲ μὴ ἔχων εἰς τὸν νοῦν μου τὴν πολιτικὴν, αἴφνης βλέπω ἐμαυτὸν συλλαμβανόμενον, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα, ὁμῶς μετὰ τοὺς ἄλλους Ἀγγλοὺς τοὺς διατρίβοντας τότε εἰς τὴν Παπικὴν ἐπικράτειαν, ὡς μελετῶντα ἔθθεν, ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν, τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ ἱππότου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (*)... μὲ συγχωρεῖτε, θεία μου, τοῦ Ἰακώβου Γου., ἤθελα νὰ εἰπῶ. Πᾶσαι δὲ αἱ διαμαρτυρήσεις μου, καὶ αἱ διαμαρτυρήσεις τῆς διπλωματίας μας δὲν εἶχον ἔτι ἐπιτύχει τὴν ἀποφυλάκισίν μου, ὅτε ἔλαβον ἐπιτολὴν σας, ἐν ἣ μὲ ἐδίδετε εἰδήσεις περὶ τοῦ φιλτάτου ὑμῶν πτηναρίου, δὲν ἐλητμονεῖτε δὲ νὰ προσθέσετε, κατὰ τὴν συνήθειάν σας, ὅτι τὸ ἀξιέραστον ἐκεῖνο πλάσμα δὲν ἔπαυεν ἄδον τὴν πίστην του ἐκωδὴν καὶ ἐπαναλαμβάνον καθ' ἑκάστην τὴν διαβεβήκωσιν τῆς ἀροσιώσεώς του. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὕτη, τὴν ὁποῖαν διεδίδασα εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Βοωνίας, ἴσχυσε πολὺ πλέον ἢ ἅπαντα τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα, καὶ ἐπέτυχον δι' αὐτῆς τὴν ἀποφυλάκισίν μου, ὄχι ὡς στρατηγὸς ἢ ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ ὡς ἀνεψιὸς τῆς φιλοβασιλειοτέρας τῶν θείων.

— Α! Κάρολε, πόσον ἐπιτήδειος κόλαξ ἔγινες μετὰ τὴν τελευταίαν ἀποδημίαν σου· ἀλλὰ οἱ λόγοι σου μὲ προξενοῦν τόσην εὐχαρίστησιν, ὥστε σὲ πιστεύω, εἴτε εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη σου εἰλικρινής, εἴτε δὲν εἶναι. Ἐλα τώρα πρῶτον νὰ χαιρετίσῃς τὸν ἐλευθερωτὴν σου ἐν τῷ κλωδίῳ του, καὶ ἔπειτα βάλλομεν εἰς τάξιν τὸν μικρὸν λογαριασμόν, ὅστις πρῶτην ἴσως φορὰν εἰς τὴν ζωὴν σου σὲ ἀναγκάζει νὰ ἀποδώσῃς δικαιοσύνην εἰς τὸν φίλον μου.

Ὁ κόμης Πετερβορουγίας ἤξιονε κἀλλιστα, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπορύγῃ τὴν ἀμφίβολον ἡδονὴν τοῦ ν' ἀκούσῃ τὸ πολῦτιμον πτηνόν· ἔθεν ἡκολούθησε τὴν θείαν του, χαίρων ὅτι κατέστησεν αὐτὴν εὐθυμον καὶ πεπεισμένος ὅτι θέλει ἀναπληρώσει διὰ βαρυτίμου βαλάντιον τὰς πέντε λίρας τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ ἔρριψεν εἰς τὸν ὄχλον τοῦ Λονδίνου. Ὁ κόμης εἶχε πολὺ ἀνάγκην νὰ ἐπικαλῆται, διὰ τὸ πολυδάπανον

[*] Οὗτως ἀνεμάζετο συνήθως ὁ υἱὸς τοῦ Ἰακώβου Βου καὶ διαδοχὸς τῶν δ' κλημάτων του. Οἱ δὲ πιστοὶ αὐτοῦ ὁπαδοὶ ἀπαλάσσαν αὐτόν, ἐπὶ τὸ βασιλικώτερον, Ἰακώβον Γου.

αὐτοῦ, τὴν ἐπιείκειαν τῆς Λαίδης Ἰουδίθ καὶ πάντοτε ἤξευρε νὰ ἐρέλκη τὴν ἐλευθεριότητά της διὰ κομψοῦ τινος διηγήματος. Ταύτην ὁμως τὴν φορὰν εἶχε τω-
όντι φυλακισθῇ εἰς Οὐρβίνον, ἐπὶ τινι καταμηνύει γε-
νομένη κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀτυνομίαν.
Ὅθεν ἡ Λαίδη Ἰουδίθ ἀπεζημίωσεν ἀφειδῶς ὅπως οὖν
τὸν μάρτυρα ἐκεῖνον τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας τοῦ
νομίμου βασιλέως της.

II.

Ὅτω δ' εἴαν ἦτο προσηλωμένος ὁ λόρδος Πετερβο-
ρουγίας πρὸς τὴν Λαίδην Ἰουδίθ Καρέυν, ἡ ἀγαθὴ
πρεσβυτίς δὲν ἤθελεν ἴσως ἀξιωθῇ τῆς πρώτης αὐτοῦ
ἐπισκέψεως, εἴαν οὗτος δὲν ἐπατχεῖν ὑπὸ χρηματικῆς
ἀπορίας δι' ἣν οὐδ' αὖτις ἄλλοι ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ
εὐσχήμως. Διότι ἐτρεφεν εἰς τὴν καρδίαν του αἰσθημα-
τρικώτερον, ἰσχυρότερον, τυραννικώτερον τοῦ αἰ-
σθήματος τὸ ὅποιον ὁ ἀγαθώτερος τῶν ἀνέψιων δύνα-
ται νὰ ἔχῃ πρὸς τὴν ἀρίστην τῶν θείων ὑπῆρχε δ' ἐν
Λονδίῳ φωνὴ ἡχοῦσα εἰς τὴν ἀκοήν του θελκτικώτε-
ρον τῆς φωνῆς τοῦ θαυμαστοτέρου τῶν καναρίων. Ὁ
λόρδος Πετερβορουγίας ἡγάπα τὴν περίφημον αἰδὸν
Ἀναστασίαν Ῥόβινσων καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἀνταγαπᾶται,
ἢ μᾶλλον ἀντηγαπᾶτο τινόντι, μόνῃ δὲ ἡ ὑπερηφάνειά
του κατεπολέμει εἰςέτι τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν εἶχε
τοῦ νὰ δώτῃ εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διὰ γάμου ἐπι-
σήμου. Ὅσάκις συνέπιπτε μεταξὺ αὐτῶν λόγος περὶ
τοῦ σπουδαίου ἐκεῖνου ζητήματος τοῦ νομίμου γάμου,
ὁ κόμης ἐπροφασίζετο τὰς προλήψεις τῆς θείας του,
ἦτις, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ, ἤθελεν ἀποκληρώσει ἀνε-
ψιὸν τοσοῦτον ἐπιλήτμονα τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ του
ὥστε νὰ προσλάβῃ σύζυγον ἐκ τῆς τάξεως τῶν θεα-
τριστῶν. Ἀπεζημίῳ δὲ τὴν φίλην του, διὰ τὴν διηνεκὴ
ἐκείνην ἀποποίησην τῆς νομιμοποιήσεως τῶν σχέσεων
αὐτῶν, χορηγῶν αὐτῇ ἄπειρα καὶ πολυτίμα δῶρα, μὴ
ἀποποιούμενος οὐδεμίαν ὀρεξίν της, ἢ μᾶλλον ἐντρο-
φῶν εἰς τὸ νὰ παράγῃ τὰς ὀρέξεις ταύτας, μόνον καὶ
μόνον διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πολλάκις τὰς προέλαθεν.
Ἡ Ἀναστασία ἐνόει κάλλιστα τί σημαίνει ἡ μεγάλη
αὐτῇ προθυμία, καὶ ἂν ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν εὐχαρι-
στεῖται εὐκόλως, δὲν ἐπραττε τοῦτο εἰμὴ διὰ νὰ φέρῃ
εἰς ἀμηχανίαν τὴν ἐρωτικὴν ἐλευθεριότητα τοῦ κόμης
καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώτῃ νὰ ὁμολογήτῃ, ὅτι ἐδαπάνη ἤδη
ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ περιστότερα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἢ
ὅτι ἤθελε δαπανῆσαι δι' ἅπαντος τοῦ βίου, εἴαν εἶχεν
αὐτὴν νόμιμον σύζυγον. Ἡ περιουσία λοιπὸν τῆς θείας
ἐκινδύνευε νὰ κατασπασθῇ πρὶν ἔτι κληρονομηθῇ· ἀλλὰ
ὁ κόμης δὲν ἐθεώρει ἀξία τῆς Ἀναστασίας εἰμὴ τὰ λαμ-
πρότερα καὶ πολυτιμότερα τῶν πραγμάτων, οὐδεμίαν
δέ ἐπιθυμίαν αὐτῆς ὑπελάμβανε παράλογον, ἐνόσῳ ἦτο
δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῇ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὁ λόρδος Πετερβορουγίας εὔρε
τὴν Ἀναστασίαν σύννου, καὶ ἀπὸ τοῦ μικροῦ αὐτῆς
μορφασμοῦ καὶ τοῦ λεπτοῦ μειδιάματος ἐνόησεν, ὅτι
κάτι ἔχει νὰ τὸν ζητήσῃ. Σημειωτέον, ὅτι τὴν προ-
τεράϊαν εἶχον ἰδεῖ τὴν δούκησαν τῆς Νορθουμδερ-
λανδίας εἰς τὸν περίπατον ἐπὶ ἀμάξης χαριστάτης,
συρομένης ὑπὸ δύο ὠραίων ἵππων, καὶ ὅτι ἡ Ἀνα-

στασία, ἀροῦ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, παρ-
επονέθη διὰ τὸ ἄχαρι σχῆμα τοῦ ἰδίου αὐτῆς ὀχήματος
καὶ τὸ βαρὺ τῶν δύο πελωρίων ἵππων αὐτῆς βῆμα. Ὅθεν
ὁ κόμης εἶχε σπεύσει ν' ἀγοράσῃ πάραυτα ἐν ἀγνοίᾳ της
αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὄχημα καὶ τὸ ζεῦγο· τῆς δούκησσης, καὶ,
μὴν ἀμφισβᾶλλον ἤδη ὅτι προέλαβε τοιοῦτοτρόπως τὴν
ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τὸν ὅποιον εἶχε τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ἡ ἐρωμένη του, ἔχαιρε καθ' ἑαυτὸν, διότι μετὰ
ἐν τέταρτον ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπροσδόκητον εὐχα-
ρίστησιν τοῦ νὰ κινήσῃ αὐτὴ εἰς τὸν περίπατον τὴν ζη-
λοτυπίαν τῶν κομψοτέρων τοῦ Λονδίνου κυριῶν.

Ἀλλὰ φεῦ! ὁ δυστυχὴς κόμης ἦτο πολλὰ μακρὰν
τοῦ νὰ μαντεύτῃ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν ἐνέφαινον
τὸ σύννου ἐκεῖνο πρόσωπον, καὶ ὁ μικρὸς μορφασμὸς,
καὶ τὸ λεπτὸν μειδιάμα. Μετὰ πολλὰς περιφράσεις
καὶ ῥητορικὰς στροφάς, ἡ Ἀναστασία τὸν διεκοίνωσεν,
ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἡ δυστυχιστέρα τῶν γυναικῶν, ὅτι
δὲν θέλει πλέον ποτέ τραγωδῆται οὔτε εἰς τὸ θέατρον,
οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅτι θέλει περιπέσει εἰς μα-
ρατμόν, ὅτι θέλει ἀσθενῆσαι, ὅτι θέλει ἀποθάνει εἴαν
δὲν ἀποκτήσῃ τὸ κανάριον τῆς Λαίδης Ἰουδίθ Καρέυ!

Τὸ κανάριον τῆς Λαίδης Ἰουδίθ Καρέυ! Τῇ ἀλη-
θείᾳ ὁ κόμης Πετερβορουγίας ἤθελεν εὑρεθῇ εἰς ὀλι-
γωτέραν ἀμηχανίαν ἢ ἡ Ἀναστασία ἐζήτηε παρ' αὐ-
τοῦ τὸν φοῖνικα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τὸ ὄρνεον
Ῥῶκ τῆς Χαλιμάς ἢ πᾶν ἄλλο πτηνὸν τοῦ ποιητικοῦ
ἢ τοῦ προκατακλυσμαίου κόσμου. Ἀλλὰ τὸ κανάριον
τῆς Λαίδης Ἰουδίθ! Καὶ ἵπως νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ
τῆς θείας του; τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀδύνατον. Ποτέ κάμ-
μία ἐρωμένη τῆς ἱπποτικῆς τοῦ μεσαιῶνος ἐποχῆς δὲν
καθυπέβαλεν εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν τὸν ῥιψοκίνδυνον
αὐτῆς λάτρεν. Βεβαίως ἡ Ἀναστασία ἤθελε νὰ τὸν
φέρῃ εἰς παραπροσύνην· ἢ μήπως ἐπαίξεν; Ἀλλ' ὅχι,
τὸ ζήτημα ἦτο σπουδαῖον, ἡ Ἀναστασία τὸ ἀπέδειξε
τετραγωνικῶς, ὥστε ὁ λόρδος Πετερβορουγίας, παρὰ
νὰ στερηθῇ τὴν ἐρωμένην του, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν
ὅτι θέλει λάβει τὸ κανάριον. Διὰ τίνος ὁμως τρόπου;
Οὐδ' αὐτὸς ἀκόμη ἤξευρε, καὶ ὑπεσχέθη τὸ πρᾶγμα,
κρύπτων ἐν ἑαυτῷ βαθεῖαν ἀπόγνωσιν.—Ἄν δὲν εἴμ-
πορέσω νὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἔλεγε καθ' ἑαυ-
τόν, τότε σκοτόνομαι, ἢ μᾶλλον κάμνω ὅτι εἴμπορῶ
διὰ νὰ σκοτωθῶ.—Διότι ὁ λόρδος μας, ὅσον ἰδιοῤῥυθ-
μος καὶ ἂν ἦτο, ἐπειδὴ ἐπηγγέλλετο συγχρόνως τὰν
τε ναύτην καὶ τὸν στρατιώτην, δὲν εἶχε χρεῖαν αὐ-
τοχειρίας διὰ νὰ κόψῃ τὰς ἡμέρας του· προσδετού-
τοις, περιηγητῆς ὢν ἀτρόμητος καὶ γνώριμος, ὡς ἔ-
λεγε περὶ αὐτοῦ ὁ Σουίφτης, ὅλων τῶν ταχυδρόμων
καὶ ὅλων τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης, ἠδύνατο, εἰς
τελευταίαν τινὰ περιήγησιν, νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστη-
σιν νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ κάμμιός τῶν κορυφῶν τῶν Ἀλ-
πεων ἢ τῶν Πυρηναίων.

Ἐν τούτοις εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸ κανάριον καὶ ἐπὶ
τελους προετίμησε τὴν πιθανὴν ἀπελπισίαν τῆς θείας
του ἀπὸ τῆς ἐδίκῃς του, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς τῆς Ἀνα-
στασίας· καὶ ἐπειδὴ ἐθεώρει ἀδύνατον τὴν ἐκ προαιρέ-
σεως εἰς αὐτὸν παραχώρησιν τοῦ πτηνοῦ, ἀπεφάσισε
νὰ τὸ ὑπεξαίρεσθαι. Ἰπὼς δὲ κατάρθωσε τὸν σκοπὸν
του; πῶς ἠπάτησε τὴν φιλόστοργον προσοχὴν τῆς

Λαίδης 'Ιουδίθ; "Αδελον. Τὸ πιθανώτερον εἶναι βέβαια, ὅτι, ὡς ἐπραξέ ποτε ἐν Καταλωνίᾳ διὰ νὰ κυριεύῃ τὸ φρούριον τῆς Δενίας, ἀπεπλάνησε καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοὺς φρουροὺς· ἀλλ' ὅπως βῆ ποτε, ὁ κόμης Πετερβορουγίας ἔφερε τὸ περίφημον κανάριον εἰς τὴν 'Αναστασίαν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸ φυλάξῃ ὅσον ἐνδέχεται μυστικόν, νὰ μὴ τὸ ἰδῇ εἰμὴ αὐτὴ καὶ μόνῃ· ὅπερ ἡ ἰδιότροπος αἰοδὸς ὑπετχέθη, κατανυχθεῖσα ἀπὸ τὸ νέον τοῦτο δείγμα τῆς ἀγάπης τοσοῦτον περιωνύμου στρατηγοῦ. Μάθετε προστούτοις, ὅτι, ὅχι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀπατηθῇ ἡ ἀγαθὴ κτήτωρ τοῦ Πιπῆ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ ἀπαγωγὴ του, τὸ θαυμάσιον πτηνὸν ἀνεπληρώθη δι' ἑτέρου καναρίου, ὑποβολιμαίου, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ χρώματος, ἐπίσης τιθασοῦ, ἀπαραλλάκτου ἐνὶ λόγῳ. . . ἐκτὸς ὅτι μάτην ἤθελε περιμένει τις ν' ἀκούσῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ 'Ιακωβιτικὸν μέλος, καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας τὰς τοσοῦτον καλῶς προφερομένας, ἢ μᾶλλον τὴν διαμαρτύρησιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν πτηνάριον δαίλιον ἀπεύθυνε κατὰ τῶν καθεστῶτων τῆς 'Αγγλίας· Ζήτω ὁ βασιλεὺς 'Ιακωβος!

Ὁ κόμης Πετερβορουγίας, ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τῆς προπατείας αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπεξαίρεσως, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ φανῇ εἰς τὴν θεῖαν του· καὶ ἀπεμακρύνθη μάλιστα ἐπὶ τινὰ χρόνον, διὰ νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐξήγησιν. Ὅταν δὲ προσῆλθε πάλιν πρὸς αὐτὴν, εἶχε συμπέσει ἐν τῷ μεταξὺ πολιτικὸν γεγονὸς σπουδαῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γραῖα Λαίδη 'Ιουδίθ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Ὁ ἱππότης τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, πεισθεὶς εἰς συμβουλὰς ὁλεθρίας, εἶχε ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν Σκωτίαν· ἀλλὰ ἡ τύχη ἐπρόδωκε τὴν ἀνδρίαν του, καὶ ἡττηθεὶς, καὶ προπηλακισθεὶς ὡς κακοῦργος, ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ξένην.

Ὁ κόμης Πετερβορουγίας δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ δείξῃ ὅτι ἀπορεῖ διότι εὔρε τὴν θεῖαν του περίλυπον. Αὕτη δὲ, προλαμβάνουσα ἀπάσας αὐτοῦ τὰς παραμυθίας, τὸν ὠμίλησε πρῶτη περὶ τῆς καταστροφῆς δι' ἣν ἐθρήνηι ὡς πρὸς τὴν 'Ιακωβίτις, καὶ ἔπειτα, διὰ ρυθμικοῦ τῶν ἰδεῶν αὐτῆς συνδέσμου, μεταβάστα εἰς τὸ φίλτατον κανάριον· «**Α!** Κάρολέ μου, ἐπρόσθετεν, ὁ δὲ κόμης ἤρχισεν ἤδη νὰ ὠχριά καὶ νὰ ἀνατριχιάζῃ, «**Α!** Κάρολέ μου, ἐνὺ ὅστις ἐνίστε δὲν ἠθέλες νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν εὐαισθησίαν τοῦ Πιπῆ μου. . . μάθε, ὅτι τὸ δυστυχὲς πτηνάριον, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ νόμιμος ἡμῶν βασιλεὺς ἔκαθε τὴν ἀνέλπιστον ταύτην συμφορὰν, δὲν πείθεται οὐδὲ φωνὴν νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του· ὑποθέτεις ὁπόσον τὸ δείγμα τοῦτο τῆς εὐαισθησίας μὲ προσηλοῖ περισσότερον εἰς τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον!

Ὡστε χάρις εἰς τὴν τύχην του καὶ εἰς τὴν προσκατάληψιν τῆς εὐγενοῦς πρεσβύτιδος, ὁ κόμης μας ἐσώθη. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι δὲν ἔψευσε τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν τῆς συμπαθητικῆς σιγῆς τοῦ φιλοδασιλείου πτηνοῦ· ἀλλ' ἀφοῦ πρέσβαλε τὴν εὐγλωττον ἐκείνην ἀφωνίαν μὲ τὴν υἱϊκὴν ἀροσίωσιν τὴν ἀποδώσαν ποτὲ τὸν λόγον εἰς τὸν ἀλαλον υἱὸν τοῦ Κροίσου, ἔδραμε πρὸς τὴν φίλτάτην του 'Αναστασίαν διὰ νὰ τὴν συστήσῃ νὰ φυλάττῃ μυστικώτερον παρὰ ποτὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτυχοῦς αὐτῶν ὑπεξαίρεσως.

III.

Υπάρχουσι πνεύματα πικρόχολα καὶ μισάνθρωπα, τὰ ὁποῖα, ἐπιτηδεύοντα, ν' ἀνακαλύπτωσι κηλίδας εἰς τὸν ἥλιον καὶ πονηρὰς ιδέας εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν, ὑποπτεύουσιν ἴσως, ὅτι ἡ 'Αναστασία Ῥόβινσων ἐπεθύμησε πολὺ ὀλιγώτερον τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πολυθρυλλήτου καναρίου παρὰ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἐπομένως τὸν θάνατον τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης θείας, τὴν ὁποῖαν ἀντέτασσον εἰς αὐτὴν ὡς τὸ μόνον κώλυμα τοῦ μετὰ τοῦ κόμητος τῆς Πετερβορουγίας γάμου τῆς. Ἄν τῶντι ἤλπισε τοιοῦτόν τι, ἡπατήθη βέβαια δεινῶς. Ἀλλὰ φεῦ! συμβαίνει εἰς τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας ἡμῶν, τὰ τοσοῦτον πολλάκις ἀναπληροῦντα τὰ ἀληθῆ τοῦ κόσμου τούτου πράγματα, ὅτι εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα, εἶναι θηλαδὴ πρόσκαιρα. Τὸ ὑποβολιμαῖον κανάριον ἀπέθανε θάνατον ρυθμικόν, ἢ μᾶλλον ἔγεινε θῦμα νέας τινὸς συνωμοσίας, ὡς εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ τὸ ὑποπτεύσωμεν, καὶ περ μὴ ὄντες πικρόχολοι τοσοῦτον, οὐδὲ μισάνθρωποι ὅσον αἱ ἀγαθαὶ ἐκεῖναι ψυχαί, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ αἰνιττόμεθα. Ἀπέθανε δὲ, καὶ, ὦ τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς! , ἡ εὐγενὴς λαίδη 'Ιουδίθ οὐδένα εἶχε τότε τὸν παρήγορον, διότι ὁ φίλτατος αὐτῆς ἀνεψιὸς ἀπεδήμει. Κύριος οἶδε πόσα δάκρυα ἐχύθησαν ἐπὶ τοῦ μακαρίτου!

Ἡ δὲ πηγὴ τῶν δακρύων τούτων δὲν εἶχε ἐτι ξηρανθῇ, ὅτε εἰσῆγαγον παρὰ τῇ Λαίδῃ 'Ιουδίθ νέαν τινὰ καὶ ὠραίαν ξένην, ζητήσαντες παρ' αὐτῆς μυστικὴν συνέντευξιν. Ἡ Λαίδη 'Ιουδίθ, ἥτις δὲν ἐπήγαινε ἤδη οὔτε εἰς τὴν αὐλήν, οὔτε εἰς τὰς συναναστροφάς, οὔτε εἰς τὸ θέατρον, δὲν εἶχε ποτὲ οὐδὲ ἀκούσει, οὐδὲ ἰδεῖ τὴν περίφημον 'Αναστασίαν· ἦτο δὲ αὐτὴ, καὶ, ὡς ἀληθὴς σειρὴν, κατεγοήτευεν εὐχερῶς τὴν προσοχὴν τῆς πρεσβύτιδος, παρεξέδῃ ἐπιτηδεύως τῆς ἀφορμῆς δι' ἣν δῆθεν εἶχε ζητήσει τὴν συνέντευξιν ἐκείνην, καὶ ἐτι ἐπιτηδεύοντα εὔρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ τραγωδήσῃ. . . «**Τί** μέλος δ' ἐπροτίμησεν ἡ 'Αναστασία; Τὸ μέλος βέβαια τὸ ὁποῖον τοιοῦτον χαριέντως ἦδε τὸ θαυμαστὸν κανάριον, τὸ 'Ιακωβιτικὸν μέλος, διότι ἡ Λαίδη 'Ιουδίθ, περιελθοῦσα εἰς ἐκστασιν καὶ κλαύσασα ὑπὸ τῆς κατανύξεως, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ κατ' ἑαυτὴν, ὅτι ἂν ὁ Πιπῆς ἔζη ἐτι, ἠθέλε καταπροτερηθῇ ὑπὸ τὴν θελκτικὴν ἐκείνης φωνῆς, ἥτις ἦτον ἱκανὴ νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὸν νόμιμον βασιλέα ἅπαντας τοὺς ἀποστάτας αὐτοῦ ὑπηκόους τῆς 'Αγγλίας καὶ Σκωτίας, καὶ 'Ιρλανδίας. . . «**Α!** ὁποῖα παραμυθία, ὁποῖα εὐτυχία εἰς τοιοῦτον ἄσμα ἠδύνατο ἐκ διαλειμμάτων νὰ εὐραϊνῇ τὴν ἐρημίαν τῆς. » Αὕτη τοῦλάχιστον ἦτον ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε πρὸς τὴν ὠραίαν αἰοδόν, ἥτις ἐπερίμενε τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ ἀπῆντησε μὲ πολὴν σεμνότητα, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τῆς, ὁ φίλτατος αὐτῆς ἀνεψιός. . . καὶ τοῦτο ἦτον ἀπόρρητον. . . τὸ ὁποῖον μυστικώτατα ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν Λαίδην 'Ιουδίθ. . . ὁ ἀνεψιός τῆς πρὸ καιροῦ κατάρθωσε νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἔρωτα γυναικὸς ἀδούσης τοῦλάχιστον ὅσον καὶ αὐτὴ καλῶς. Ἐνὺ λόγῳ, ἡ Λαίδη 'Ιουδίθ ἔμαθε (πάντοτε ὡς μυστικόν) ὅτι ὁ ἀνεψιός τῆς ὤμοσε νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν ὠραίαν 'Ανα-

στασίαν, ἀλλ' ὅτι ἐδίσταζε νὰ συνάψῃ τὸν γάμον τοῦτον, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῆς θείας του. Ἡ δὲ Λαϊδὴ Ἰουδίθ, θελεσθεῖσα ὑπὸ τῆς μαγείας ἐκείνης, καὶ ὑποπτεύουσα ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, κατήντησε νὰ εἴπῃ. « Ἄ! κυρία μου, ἂν ἡ ἀνεψία ἐκείνη ἤθελε σὰς ὁμοιάζει ὁπωσοῦν, πιστεύατε ὅτι ὁ ἀνεψιός μου δὲν ἤθελεν ἐπιπλῆχθῇ πολὺ, διότι τὴν ἐλάτρευσε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη ἀνευ τῆς ἀδείας μου. »

Δὲν ἀγαπῶμεν τὰς μακρὰς ἱστορίας· καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀναγνώστης ἐμάντευσε βεβασίως τὴν λύσιν τῆς παρούσης, δίκαιον εἶναι νὰ τὴν συντέμνωμεν. Ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἀποδημίας του ὁ λόρδος Πιτερβορουγίας εὔρε, μὲ πολλὴν ἀπορίαν του, τὴν θείαν αὐτοῦ ὄχι μόνον περηγορηθεῖσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιπῆ, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον πρόθυμον εἰς τὸν γάμον του, ὥς αὐτὴ πρώτη τὸν προσεκάλεσε νὰ τῇ δώτῃ ἀνεψίαν δυναμένην νὰ ἄγῃ εἰς τὴν θείαν τῆς Ἰακωβιτικῆς ἁγίας, ἐπὶ τῶν συγχόνων αὐτοῦ ἀποδημιῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον πρόφασιν τινα νὰ ἀντιτάξῃ, ἀπεράσισε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀνασσαίαν Ῥόδιντων. Αὕτη δὲ, μηδὲνα φοβουμένη τοῦ λοιποῦ ἀντίζηλον περὶ τὴν εὐνοίαν τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς θείας, ἠθέλησε, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς, νὰ ἀποκαταστήτῃ τὸν Πιπῆν, τὸν γνήσιον Πιπῆν, εἰς τὸ πείριχρυσον αὐτοῦ κλωβίου. Καὶ ἡ κάθοδος αὕτη τοῦ νομίμου καναρίου ἐνέπλησε τοσοῦτον ἐνθουσιασμοῦ τὴν καρδίαν τῆς Λαϊδῆς Ἰουδίθ πρὸς τὴν ἐπαφρόδιτον ἀνεψίαν τῆς, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ὑποπέρῃ μὲ ὑπομονὴν τὰς βασιλείας τῶν δύο Γεωργίων, οἵτινες διεδέχθησαν τὴν βασίλισσαν Ἀναν, πρὸς βλάβην τοῦ νομίμου βασιλέως.

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Διήγημα.

(Μετάφρασις.)

Χάριτι θεία τὰ τυραννικά ὄχημάτια τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων *Κουκού*, ἐξέλειπον σχεδὸν ἀπὸ τῶν πέριξ τῶν Παρισίων, καὶ εἶναι ἐλπίς, ὅτι, μετὰ τινας ἡμέρας, οὔτε ἵχνος αὐτῶν θέλει μείνει. Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι μετακομίζουσι τοὺς ὁδοιπόρους, αἱ ἀποτρόπαιοι αὗται μηχαναὶ καθυπέδαλλον τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους εἰς ἀνηλεεῖς κλονισμοὺς, καὶ προσέτι ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ μένωσιν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κονιορτὸν μὲν καὶ εἰς τὸν ἥλιον, ὅσαςκις ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, εἰς τὴν βροχὴν δὲ ἅμα ἐπιπτον αἱ ἐλαχισταὶ αὐτῆς ῥανίδες, καὶ εἰς τὸ ψυχρὸς, ἐν καιρῷ χειμῶνος. Θαυμασίως δὲ ἔλυον τὸ παράδοξον πρόβλημα τῆς ἀκινήτου κινήσεως, διότι ἐχρειάζοντο δύο ὥρας διὰ νὰ διατρέξωσι μιᾶς λεύγας διάστημα. Παρασιωπῶμεν τὸ δύστροπον τοῦ ἀμαξηλάτου, τὸ ἀσθματικὸν ἱππάριον, τὰ ξύλινα καὶ σκληρὰ βῆθρα, τὰς στενάς πείδας ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ ὁδοιπὸρος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρατῇ δεσμίους τοὺς πόδας. Οἱ δῆμοι τοῦ μεσαιῶνος, τελειοποιούντες ὀλίγον τὰ ὀ-

χήματα ταῦτα, ἠδύναντο νὰ ἐπιτρέχωσι δι' αὐτῶν φοβερὸν βατανιστήριον.

Καὶ ὁμοίως εἰς τοιαύτην τινὰ κιδωτὸν θλίψεως, ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ μίαν πρωΐαν, καὶ ἐνῶ μάλιστα ἐβρεχεν ὀλίγον, ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ ὄχημα εἶχε πρὸ μικροῦ συντριφθῇ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπέκυψεν εἰς τὴν συμφορὰν ταύτην τῆς τύχης μὲ εὐθυμὸν τινα καὶ σχεδὸν νεανικὴν καρτερίαν, θεωρῶν, ὡς φαίνεται, ἀστείαν ὁπωσοῦν τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ τελειώσῃ τὸ ὑπολοιπὸν τοῦ δρόμου του διὰ μιᾶς τῶν ὁλεθρίων ἐκείνων ἀμαξῶν. Ὅθεν ἐνῶ αἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἐνητχολοῦντο μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ νὰ ἀνασηκώσωσι τὸ παπτωκὸς αὐτοῦ κομψὸν ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὸν πεδερουργὸν τοῦ χωρίου τὸν τεθλασμένον ἄξιον, ὁ ὁδοιπὸρος μας ἀνέβη μετὰ κόπου τὴν κινδυνώδη κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀπαισίας ἀμάξης καὶ ἐκάθηται ἐν τῷ βυθῷ αὐτῆς, μειδιῶν καὶ ἐξιστάμενος ὄχι ὀλίγον διὰ τὴν ἀλλόκοτον φυσιογνωμίαν τοῦ ἡνίοχου, τοῦ ὁποίου αἱ προέχουσαι σιαγόνες, ἡ συμπεπιεσμένη ρίς, τὸ στενὸν μέτωπον, οἱ ὀγκώδεις ὦμοι καὶ οἱ ἀπέραντοι βραχίονες ἐφαίνοντο προσήκοντες μᾶλλον εἰς Οὐραγκουτάγκον ἢ εἰς ἄνθρωπον. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἡμῶν Φαέδων δὲν ἐβιάζετο, ὡς φαίνεται, καθόλου νὰ κινήσῃ, καὶ ὁ μοναδικὸς καὶ ἀπροσδόκητος αὐτοῦ ἐπιδάτης δὲν δυσχερατέτο διὰ τὴν ἀναβολὴν, καθότι εἶχε χρεῖαν συνοδοιπόρων διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἡδονὴν του καὶ νὰ ἀπολαύτῃ οὕτω διὰ μιᾶς ἀπάτης τὰς εὐχαριστήσεις τῆς περιπετείας του. Ἀλλὰ μετὰ εἰκοσι λεπτῶν προσδοκίαν, τὰ ὁποῖα ὁ μὲν ὁδοιπὸρος ἐπέρασε φυλλολογῶν βιβλίον τι, ὁ δὲ ἡνίοχος περισκοπῶν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ θρόνου μήπως καὶ καταρθώτῃ νὰ παγιδεύσῃ κινὴν δεῦτερον θῆμα, χρεῖα ἐγένετο τελευταῖον νὰ κτυπηθῇ ὁ ἵππος διὰ νὰ κινήσῃ. Καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ μὲν ἵππος ἐστίναξεν, οἱ δὲ τροχοὶ ἐγόγγυσαν, ὁ δὲ ὁδοιπὸρος μας ἐτινάχθη ἀπὸ τοῦ τελευταίου βῆθρου εἰς τὸ πρῶτον, διότι τοιοῦτοι ἦσαν οἱ σπαρτοὶ τῆς δυστυχοῦς ἀμάξης, ὥστε ἀδύνατον ἦτον νὰ ἀνθέξῃ τις εἰς αὐτούς. Ἀπὸ τοῦ πρώτου βῆθρου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δεύτερον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠδύνετο νὰ εὕρῃ θέσιν ὑποφερτὴν καὶ ἤρχισεν ἤδη ὁ ταλαίπωρος νὰ μετανοῇ διότι δὲν περιέμενεν εἰς τὸ χωρίον τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ὀχήματός του, ὅτε αἰφνης ὁ ἵππος ἐστάθῃ νῆα δὲ κόρη, μόλις δώματα καιρὸν εἰς τὸν ἡνίοχον νὰ ἀναίξῃ τὸ ὀγκώδες θυρίδιον, ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθηται εἰς τὸ ἐν τῷ βυθῷ κείμενον βῆθρον, πλησίον τοῦ προκατέχοντος ἤδη μίαν αὐτοῦ θέσιν ὁδοιπόρου. Οὗτος ἐκύττασε τὴν σύντροφον τὴν ὁποίαν ἐπαμψεν εἰς αὐτὸν ἡ τύχη, καὶ λεπτὸν μειδίαμα ἐφαίδρυνε τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ἱλαρὸν δὲ κατέστησε τὸ ἐμθριβὲς ἅμα καὶ ἡμερον πρόσωπόν του· διότι ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει χαριεστέραν κόρην αὐτῆς, ἥτις, ῥοδόχρους οὐτά, καὶ λευκὴ, καὶ λεπτοκαμωμένη, εἶχεν ἐν τούτοις μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκφράζοντας τὴν ζωηρότητα συγχρόνως καὶ τὴν ἀθωότητά. Ἄν καὶ πυχνὰ σύννεφα κατεσκίαζον τὸν οὐρανὸν, ἐνόμιζες ὅτι ἀκτίς ἡλίου ἐπεχρύσωνε τὴν κόμην τῆς ἰξιεράττου ἐκείνης νέας. Καταθέσασα δὲ εἰς τοὺς πόδας τῆς κἀνιστρον πλήρης ἀνθέων, διώρθωσε τὰς ποι-